

Risale-i Nur ve âhîrzamanın dehşetli şahısları

Eski zamandan beri bütün ümmetin dehşetinden Allah’a sığındığı en dehşetli asır, âhîrzamanın bir bölümünü teşkil eden ve içinde bulunduğumuz helâket ve felâket asrıdır.

Bu dehşetli asır, Müslümanlar ve İslâm âlemi için büyük imtihanlara sahne olmaktadır. Bunun sebebi ise, Deccal ve Süfyan’dır. Bu zamanın dehşetli dinsizlik cereyanının başını çeken bu müthiş zararlı şahısların hile ve fesatlarına karşı, ehl-i iman çok dikkatli ve ferasetli olmak zaruriyeti vardır. Çünkü “Ehadis-i şerifede gelmiş ki: âhîrzamanın Süfyan ve Deccal gibi nifak ve zındıka başına geçecek eşhas-ı müthişe-i muzırraları [zararlı müthiş şahısları], İslâm’ın ve beşerin hırs ve şikakından istifade ederek az bir kuvvetle nev-i beşeri herc-ü merc eder ve koca âlem-i İslâmı esaret altına alır.”¹ Bilhassa, âlem-i İslâmın içinden çıkıp, sûret-i haktan görünerek münafıkane iş gören Süfyan’ın tahribatı çok daha büyük olmuştur.

Buna binaen, “Cenab-ı Hak, kemal-i rahmetinden, şariat-ı İslâmiyenin ebediyetine bir eser-i himayet olarak, âhîrzamanın en büyük fesadı zamanında, en büyük bir müçtehit, hem en büyük bir müceddid, hem hâkim, hem mehdî, hem mürşid, hem kutb-u azam olarak”² Üstad Bediüzzaman Hazretlerini ve Risale-i Nur’u bu asrın imdadına göndermiştir. Öyleyse büyük bir Rahmet ve lütuf olan bu kurtarıcı zat-ı nurâniye ve eseri olan Risale-i Nur’a sarılmak, kurtuluşun çaresidir. Çünkü “bu asrın şariat-ı Muhammediyeye (asm) ve şeair-i Ahmediyeye (asm) ettiği tahribatın dehşetinden, hem bu ahîrzamanın fitnesinden eski zamandan beri bütün ümmet istiaze etmesi cihetinden, hem o fitnelerin savletinden mü’minlerin imanlarını kurtarması noktasından, Risale-i Nur öyle bir ehemmiyet kesp etmiş ki; Kur’ân ona kuvvetli işaretle iltifat etmiş.”³

Üstad Bediüzzaman Hazretleri, Süfyan ve Deccal’le ilgili hadis-i şerifleri şerh ve izah eden Beşinci Şua Risalesi’ni, “bu zamanda akide-i avam-ı mü’minini vikaye ve şübehattan muhafaza için yazarak”⁴ Süfyanizmin mahiyetini ve büyük tahribatını ortaya koyarak büyük bir felâketin önünü almıştır. “Bütün mekteplerde ve dairelerde ve halkta, o ölmüş dehşetli adamın muhabbeti telkin ediliyor. Bu hâl ise, âlem-i İslâma ve istikbale pek elim ve acı bir tesiri olacaktı.”⁵ Fakat başta Beşinci Şua olarak Risale-i Nur’un telif ve intişarı bu helâketi önleyip, küfrün belini kırmıştır. Evet, bu dehşetli Süfyanizm cereyanının bu manevî istilâsına karşı acaba “iman-ı tahkikîyi pek kuvvetli bir surette bu vatanda neşreden Risale-i Nur olmasaydı; bu dehşetli asırda, acip inkılâp ve infilâklarda bu mübarek vatan, Kur’ân’ını ve imanını dehşetli sadmelerden tam muhafaza edebilir miydi?”⁶

Üstad Bediüzzaman Hazretleri, “Büyük memurlardan birkaç zât benden sordular ki: ‘Mustafa Kemal sana üçyüz lira maaş verip, Kürdistan’a ve vilâyât-ı şarkıyeye, Şeyh Sünusî yerine vaiz-i umumî yapmak teklifini neden kabul etmedin? Eğer

kabul etseydin ihtilâl yüzünden kesilen yüz bin adamın hayatlarını kurtarmaya sebep olurdun!’ dediler. Ben de onlara cevaben dedim ki: Yirmişer-otuzar senelik hayat-ı dünyeviye’yi o adamlar için kurtarmadığıma bedel, yüz binler vatandaşa, herbirisine milyonlar sene uhrevî hayatı kazandırmaya vesile olan Risale-i Nur, o zayıatın yerine binler derece iş görmüş. Eğer o teklifi ben kabul etseydim, hiçbir şeye âlet olamayan ve tâbî’ olmayan ve sırr-ı ihlâsı taşıyan Risale-i Nur meydana gelmezdi”7 diyerek, Risale-i Nur’un bu zamanda adeta, sefine-i Nuh vazifesini yaptığını ve insanlığı sahil-i selâmete çıkaracağını belirtmiştir.

Üstad Bediüzzaman Hazretleri, “Rivayetlerde gelen eşhâs-ı âhîrzamana ait haberlerin mühim bir kısmını ve hürriyetten evvel İstanbul’da tevilini söylediği hadislerin ihbar ettiği ahîrzamanın dehşetli şahıslarının âlem-i İslâm ve insaniyette zuhur ettiğini görür. Ve yine gelen rivayetlerden, onlara karşı çıkacak ve mukabele edecek olan hizbül-Kur’ân hakkında, ‘O zamana yettiğiniz zaman, siyaset canibiyle onlara galebe edilmez; ancak mânevî kılınc hükmünde i’câz-ı Kur’ân’ın nurlarıyla mukabele edilebilir’ tavsiyesine mûraat ederek”8 Kur’ân’ın bu zamandaki i’câzı ve bir elmas kılıcı hükmünde olan Risale-i Nur’u telif ve neşrederek manevi cihadı başlatmış ve çok mühim şu hakikati beyan etmiştir:

“Onun [Süfyanın] mahiyeti ne olduğunu, en başta ve en ziyade alâkadar ve en son ondan vazgeçecek adamların ellerine kat’î hüccetler ile gösteren ve ispat eden Risale-i Nur geçmesi, kemal-i merak ve dikkatle okunması öyle bir hadisedir ki; bizler gibi binler adam hapse girse, hatta idam olsalar, din-i İslâm cihetiyle yine ucuzdur.”9 Evet, bu uğurda hayatını ortaya koyarak çok şiddetli baskı ve işkencelere karşı boyun eğmeyen Üstad Bediüzzaman Hazretleri, “ehl-i dünyanın bütün bütün kanuna ve insafa ve vicdana, hatta insanlığa muhalif bir tarzda eşedd-i zulüm ile yirmi sekiz sene işkencelerle ezdiklerine ve bir sineğin ısırmasına tahammül etmeyen o bîçare Said’in baltalarla başına vurduklarına ve ihanetin en şe’nilerini yaptıklarına karşı, emsalsiz bir sabır ve tahammül ona ihsan olunmuştur.”10 diyerek, meselenin ehemmiyetini gözler önüne sermiştir.

Dış dünyada Deccalizm, iç dünyada da Süfyanizm el ele vererek bütün semâvî dinlere, bilhassa İslâm dinine karşı savaş açmışlardır. İngilizlerle yapılan Lozan Anlaşmasının iç yüzü olan ‘Din öldürülecektir’ kararı11 bunun en çarpıcı göstergelerindendir. Bu mücadele hâlâ bütün hızıyla devam etmektedir. Üstad Bediüzzaman, Risale-i Nur ve talebeleri Hazret-i Mehdî’nin vazifesini bir bütün olarak yapmaktadırlar. İnsanlığı inkârcılığın koyu karanlıklarından kurtarıp, imanın nurlu âlemine taşımaktadırlar. Ve “Milyonlar kahraman başlar feda oldukları bir kudsî hakikata, başımız dahi feda olsun’ ile bizim nihayete kadar sebat edeceğimizi dâvâ etmişiz. Bu dâvâdan vazgeçilmez”12 düsturunu şîâr edinmişlerdir.

Bu hakikate binaen, Üstad Bediüzzaman Hazretleri, “Hazret-i Mehdî’nin cem’iyet-i nurâniyesi, Süfyan komitesinin tahribatçı rejim-i bid’akâranesini tamir edecek, Sünnet-i Seniye’yi ihya edecek; yani âlem-i İslâmiyette risalet-i Ahmediyeyi (asm) inkâr niyetiyle şeriat-ı Ahmediyeyi (asm) tahribe çalışan Süfyan komitesi, Hazret-i Mehdî cem’iyetinin mu’cizekâr manevî kılıncıyla öldürülecek ve dağıtılacak.

“Hem âlem-i insaniyette inkâr-ı ulûhiyet niyetiyle medeniyet ve mukaddesat-ı beşeriye’yi zir ü zeber eden Deccal komitesini, Hazret-i İsa Aleyhisselâm’ın din-i hakikîsini İslâmiyet’in hakikatiyle birleştirmeye çalışan hamiyetkâr ve fedakâr bir İsevî cemaatı namı altında ve ‘Müslüman İsevîleri’ ünvanına lâayık bir cem’iyet, o Deccal komitesini, Hazret-i İsa Aleyhisselâm’ın riyaseti altında öldürecek ve dağıtacak; beşeri, inkâr-ı ulûhiyetten kurtaracak”13 müjdesini vermiştir.

Bu büyük müjdeye bir an evvel kavuşmak temennisiyle...

Dipnotlar:

1-Mektubat, s. 455,

2-age. s. 745,

3-age. s. 790,

4-Şualar, s. 902,

5-age. s. 534,

6-Mektubat, s. 812,

7-Tarihçe-i Hayat, s. 641; Emirdağ Lahikası, s. 39,

8-Tarihçe-i Hayat, s. 232,

9- Şualar, s. 534,

10-Emirdağ Lahikası, s. 611,
11-age. s. 538,
12-Şualar, s. 535,
13-Mektubat, s. 747

05 ŞUBAT 2013